

a tu ni misliti o tem, to je le ekstravagantnost, po katerej sodi ista, gotovo resnično dobra prijateljica, da je zakon — s a m o m o r.

V zakonu ali izven zakona bodi ženska delavna, poteguj se za pravice ženstva, delaj za njega blagor, toda bodi že doktorica, profesorica, skromna ekspeditorica ali pisateljica, ostani ž e n s k a po vedenji, po nežnosti, po čustvovanji, drugači te mora človeška družba, do katere imamo vsak svoje dolžnosti, obsojati ter te prištevati v nekak — tretji spol.

Le v skrajnosti nikar!

O vrnitvi.

Le cveti klinček mi rudeč
In bujno rasti rožmarin,
Da v šopek zvijem te duhteč,
Ko vrne ljubeč se s tujin!

Na prsa šopek mu pripnem,
Ko zopet pride mi na vrt;
V zahvalo pa v očeh zazrem
Ljubavi žarne raj odprt!

Zorana.

Sličice.

Piše „Z.“

XI.

rijatelja sta sedela v kavarni, počasi srkala dehtečo, črno kavo in pušila cigarete. Krog biljardne mize sta se motala nadebudna sinova dveh bogatih trgovcev ter gracijozno suvala krogle in se ležerno opirala na tenke, dolge palice.

Bilo je vroče. Neka teška atmosfera je legala po kavarni in dim svalčic se je počasno raztezaval proti stropu. Mimo oken so hodili ljudje in prijatelja sta malomarno opazovala gospice v svetlih krilih, ki so počasno stopale mimo. Skoro vsaka je koketno pogledala v okno, potem pa resno nabrala obrvi, popravila si rokavice ali razpela solnčnik.

Vis-a-vis kavarne so zidali veliko, novo hišo. Zidovje je stalo že jako visoko, a vendar so še vedno vili opeko kvišku in cela vrsta deklet je nosila po improviziranih odrih malto. Solnce je pripekalo tjekaj na ono stran, pa kljub temu je mej oporami in mej križasto razpetimi tramovi vse mrgolelo pridnih delalcev. Mej delalkami je

bilo mnogo prav lepih rasti. Izpod kratkih zavihanih in zamazanih rokavov so gledale rujave, močne, a lepe roke in kratka zaprašena krila niso do cela pokrivala od opeke porudečenih bosih nog in moderc je objemal krepke dovršene oblike života.

Marker je že drugič premenil vodo pred našima znancema, a ona sta še vedno molče vrtela cigarete mej prsti in zaspano pogledavala skozi okno.

»Ti, Milan, poglej vendar ono-le dekle tamkaj na odru«, je začel čez dolgo časa eden izmed njiju ter kazal z roko na nasprotno stran, kjer je ravno mlada delavka sè škaфом malte stopala kvišku.

»No kaj je?« je vprašal oni mirno in zazdihal.

»O ti flegmatik ti? jezil se je drugi »poglej vendar, kako nebeško je to dekle zraščeno, poglej one lakte, vrat, pa oni na pol zakriti obraz!«

»Ha, ha, kako si v ognju!... Pah... delavka!« zamahnil je z roko in prižigal drugo cigareto!

»Ne delaj se ne, ti Milane, kakor da bi ne vedel, kako si včasih letal za vsakim ženskim krilom.

»Pah... brate, kedaj je že bilo to! Zdaj pa se mi že davnaj ženske uprav gabijo, ker ni niti jedne, ki bi ne bila izprijena».

»Preostro sodiš«, ugovarjal mu je prijatelj in še vedno gledal tjakaj na ono stran k stavbi.

»No, povedal bi ti lahko par prav mičnih dogodbic par eksempel, pa vidim, da ti je ta vis-a-vis zanimivejši, nego moje prozaično dokazovanje.

Ah, ne norčuj se, jaz sem čisto indiferenten, ali to dekle ima tako nekaj nedotaknjenega na sebi...

Nedotaknjenega! Ha! ha! Ti si naravnost naiven! Za petdeset krajcarjev je tvoja!«

»Dvomim!«

»Skoro bi stavil s teboj!«

»Obžalujem, pa jaz ne ljubim takih frivolnih stav!«

»O—o—o—o! Glej, glej moralista!« rogal se je Milan in se stezal po stolu.

»Do moralista mi še precej manjka, dragi. Toda poglej!... Vidiš!« Skočil je kvišku in z največjo pazljivostjo zrl na ono stran.

Tudi prijatelj je vstal in mn gledal čez ramo s ciničnim nasmehom na ustnih.

Delavka je prispela mej tem precej visoko in hotela ravno zaviti na drugo stran, kamor so tudi druge ženske nosile malto, ko ji

je nek zidar, mlad Italijan, kakor je kazal obraz, zastavil pot in govoril nekaj prav vanjo.

»Takoј vidiva in brez stave« zasmejal se je Milan prijatelju, a potem zopet pozorno opazoval dvojico.

Zidar je v istem hipu pristopil k delavki in jo z eno roko surovo zagrabil, z drugo pa prijel jo krog pasa. Na ovinku odra, kjer je stala in ki je bil na tistem mestu jako širok, bila je le jako nizka ograja. Stala je k nesreči blizu roba in ko jo je drzni Italijan hotel potegniti nase, nagnila se je z životom nazaj in pri tem zgubila ravnotežje. Škaf malte ji je najprvo zdrsel z glave v globino, ona se je lovila za hipec z rokama, potem pa z groznim krikom padla čez ograjo. Trenotek je nje truplo plavalo v zraku, nato pa štrbunknilo na tla mej kamenje in opeko. Vsem gledalcem je za trenotek zastala kri, potem pa so drli vsi k njej in takoj jo je obkrožala množica ljudij. Bila je grozno strta. Vse na okrog je brlizgnila kri in še je curljala iz premnogih ran in se mešala med pesek. Nekaj redarjev je priteklo, odpodilo ljudij in jo obstopilo, da bi se ne pasle radovedne oči gledalcev po nesrečnici.

»Grozno, grozno!« so mrmrala blede ustna Milanova in zdelo se je, kakor da je on zakrivil nesrečo uboge delavke s svojimi podlimi zabavljicami. Pogledal je še enkrat nazaj na njo in zdela se mu je sè svojim še svežim bolešno zategnjenim nepremakljivim obrazom podoba mučenice in nek spoštljiv svét čut ga je prevzel, kate-rega še ni čutil nikoli. Nemo sta si gledala s prijateljem v oči in vedela sta, da čutita enako, da občudujeta neskrunjeno čistost ubozega dekleta iz proletarijata, ki je strto in mrtvo ležalo mej kamenjem.

Radi pijanca.

Spisal E. Mladé.

Šedela je na kupu slame. Obleka ji je bila raztrgana in umazana. Lase je imela zmršene, lica upadla in blede, — niti trohice krvi ni bilo v njih. Roke so bile suhe, bele, skoro prozorne. V naročju je imela nekaj v cunji zavitega — dete svoje. Tiščala je je k sebi, hoté je ogreti na svojih prsih, zroča mu bolešno v prepadli, sedaj speči obraz.

Bila je žalostna — obupana.